

כביסה מלוכלכת.

בוצע לראשונה בפרוייקט המחזאים 16 בשנת 2019

דמויות:

ג'ואי הקדוש: קפטן של אוניית פיראטים.

ליטל ריצ'רד: יד ימינו של ג'ואי הקדוש. חסר רגליים

מאשה: סטודנטית להנדסת מערכות בטכניון. חובבת heavy metal, בת 24.

חמודי: ראש הכפר המוסלמי חיפה.

אבנר: שוטר מחוז חיפה.

שוואיה: חתולו של חמודי

גמל

השנה היא 1723. בים התיכון בסמוך למפרץ חיפה. צהריי היום. חדר הקפטן בספינת הפיראטים
"סהר שחור". הקפטן "ג'ואי הקדוש" ישן במיטתו שינה עמוקה ונוחר. לפתע פורץ לחדר ליטל
ריצ'רד {מכיוון שרגליו קוצצו} ומעיר את ג'ואי.

ליטל ריצ'רד: קפטן, קפטן. קום!

ג'ואי: עזוב אותי.

ליטל ריצ'רד: אתה חייב לקום קפטן.

ג'ואי: אני לא חייב כלום. בטח לא לך ריצ'רד הקטן.

ליטל ריצ'רד: אבל הגענו.

ג'ואי: הגענו? לאן?

ליטל ריצ'רד: אין לי מושג.

ג'ואי: אין לך מושג?

ליטל ריצ'רד: זאת אדמה חדשה.

ג'ואי: חדשה?

ליטל ריצ'רד: היא לא במפות.

ג'ואי: {יוצא מהמיטה ומתחיל ללבוש את כובעו והחרב שלו} כמה אנחנו קרובים?

ליטל ריצ'רד: חמש מאות מטר מהחוף.

ג'ואי: אם כן, בוא נעלה לסיפון ונעיף מבט. {ג'ואי וליטל ריצ'רד עולים לסיפון}

על סיפון האונייה. ג'ואי מחזיק משקפת ומתבונן לאופק. מצידו נמצא ליטל ריצ'רד

ג'ואי: {הם עומדים רגע וצופים לאופק} מעניין מאוד.

ליטל ריצ'רד: מה מעניין מאוד?

ג'ואי: יש שם כמה מבנים.

ליטל ריצ'רד: מבנים?

ג'ואי: לא משהו מפואר. בטח כפר דייגים.

ליטל ריצ'רד: נרד לחוף?

ג'ואי: תשמע, לא תזיק לנו איזו התרעננות קצרה. אולי אוכל טרי...

ליטל ריצ'רד: לא יזיק. לא יזיק בכלל.

ג'ואי: תכין את סירת המשוטים. **{ליטל ריצ'רד יוצא. ג'ואי פונה אל צוות האונייה}** סהר שחור, התאספו מולי. קדימה, אני מחכה יותר מידי זמן. יופי. כפי שבטח שמתם לב, הגענו ליבשה. המקום הוא מקום חדש. עוד לא היינו בו וספק אם מישהו מהעולם המודרני היה. אולי היבשה הזאת מסוגלות להגשים את כל החלומות שלנו אבל מצד שני, אולי היא תהיה האחרונה שנדרוך בה. אנחנו לא יודעים איזה סכנות אורבות בה ולכן אני וריצ'רד הקטן נרד ראשונים אל החוף לבדוק את השטח. חכו עד חצות. במידה וראיתם מדורה על החוף, תדעו כי זאת אדמה בטוחה. במידה ולא ראיתם מדורה תשוטו הכי רחוק שאתם יכולים. בארץ פראית אי אפשר לדעת איזה פראיים מסתובבים. אוי?

צוות האונייה: **{עונים קול אחד}** אוי!

ליטל ריצ'רד: **{נכנס לבמה}** רגע ג'ואי. לא הבנתי. גם אני יורד איתך?

ג'ואי: יש איזה בעיה?

ליטל ריצ'רד: אני פשוט קצת אה...מוגבל ביכולות שלי כרגע...אולי כדאי שתיקח איתך מישהו אחר.

מישהו שיוכל להועיל לך במצב של סכנה או משהו כזה?

ג'ואי: אבל אני רוצה אותך.

ליטל ריצ'רד: למה?

ג'ואי: כי יש בך משהו מעורר חמלה. אתה לא מאיים. אם נפגוש מקומיים הייתי רוצה שירגישו לא

מאוימים וזה מה שאתה, לא מאיים.

ליטל ריצ'רד: הבנתי.

ג'ואי: מה, נעלבת?

ליטל ריצ'רד: לא.

ג'ואי: לא יודע, נראה כאילו קצת נעלבת. מה באמת חשבת שאתה מאיים?

ליטל ריצ'רד: למה לא?

ג'ואי: כי אין לך רגליים ריצ'רד. אתה בגובה של ילד בין שש. אתה מכיר ילדים בני שש שמאיימים על

מישהו? אה? אה?

ליטל ריצ'רד: לא.

ג'ואי: בדיוק. הסירה מוכנה?

ליטל ריצ'רד: מוכנה.

ג'ואי: מה זה? יכול להיות שאתה עומד לבכות?

ליטל ריצ'רד: ממש לא.

ג'ואי: אתה בטוח שזה לא דמעה שם בקצה של העין?

ליטל ריצ'רד: לך תזדיין ג'ואי בסדר? לך תאכל זין. שחרר אותי כבר.
ג'ואי: או אה, איזה פאסיב אגרסיב. קצת צוחקים. מה קרה?. בוא, אם יוצאים מגלים מקומות מופלאים.
{הם יוצאים}

החוף של חיפה. ג'ואי וליטל ריצ'רד מגיעים עם סירת המשוטים שלהם וגוררים אותה לחוף. הם נעמדים על החוף ובוחנים את האזור. לידם עומד גמל.

ליטל ריצ'רד: אני לא מאמין. אדמה. כמה זמן לא עמדתי על אדמה.

ג'ואי: גם עכשיו אתה לא ממש עומד אה?

ליטל ריצ'רד: אם אתה לא תפסיק עם זה אני ...

ג'ואי: אתה מה?

ליטל ריצ'רד: כלום.

ג'ואי: מה?

ליטל ריצ'רד: כלום.

ג'ואי: יופי. תסדר את החולצה שלך. **{פאזזה. בוחנים את הסביבה}** נראה די משעמם פה. אני חייב

להודות. לאיזה צד נלך?

ליטל ריצ'רד: ימינה?

ג'ואי: למה ימינה?

ליטל ריצ'רד: היום נדמה שכולם הולכים קצת ימינה.

ג'ואי: נהיית לי פוליטי?

ליטל ריצ'רד: מה זה פוליפי?

ג'ואי: לא חשוב. טוב, אם לא נמצא כאן כלום, במקרה הכי גרוע מצוד את הפיל הזה. **{מתכוון לגמל}**

ליטל ריצ'רד: אתה חושב שזה פיל?

ג'ואי: למה לא?

ליטל ריצ'רד: כי הוא רזה.

ג'ואי: נכון, זה פיל ממש רזה.

ליטל ריצ'רד: אבל הוא חום כזה. צבע קאמל.

ג'ואי: צודק, טעות שלי. אז זאת ג'ירפה.

ליטל ריצ'רד: ג'ירפה?

ג'ואי: ממש נמוכה.

ליטל: אתה חושב שזאת ג'ירפה?

ג'ואי: למה לא?

ליטל ריצ'רד: כי לג'ירפה יש כתמים כאלה.

ג'ואי: לג'ירפה אפריקאית יש כתמים כאלה. מי אמר לך שפה זה אפריקה. אולי זאת ג'ירפה מסוג אחר?

ליטל: ריצ'רד: אולי.

ג'ואי: באמת אולי.

הגמל: אני גמל אחי.

ג'ואי: {לריצ'רד} אמרת משהו?

ליטל ריצ'רד: לא.

הגמל: אני גמל.

ג'ואי: אתה מדבר?

הגמל: למה לא?

ג'ואי: כי אתה חיה!

הגמל: ואתה? {פאזזה}

ליטל ריצ'רד: אז תגיד גמל. אולי תוכל להגיד לנו איפה אנחנו?

הגמל: בחיפה.

ליטל ריצ'רד: חיפה. מעניין. מי חי פה?

הגמל: יש לך פה מוסלמים, נוצרים, יהודים. דרוזים. זה ארץ הקודש נשמה. כולם באים לפה.

ג'ואי: פלשתינה? אנחנו בפלשתינה?

הגמל: ב-ד-י-ו-ק.

ג'ואי: איפה הם המקומיים? בחיפה הזאת שלך?

הגמל: שם. שם יש את החמולה של חמודי. הוא מנהל כאן את האזור. אם מישהו יכול לעזור לכם, זה

הוא.

ליטל ריצ'רד: תודה גמל.

הגמל: מה תודה? תתפשט!

ליטל ריצ'רד: מה?

הגמל: צוחקים איתך אחי. תשתחרר.

ג'ואי: חחחחח

ליטל ריצ'רד: מה אתה צוחק?

ג'ואי: צוחק. בוא נלך לפגוש את החמודי הזה. {יוצאים}
הגמל: בני אדם. הכי הרבה שכל, הכי מעט יכולת שימוש בו.

הכניסה לכפר חיפה. בשער הכניסה עומד חמודי. לידו ישנו חתול. הוא עומד כשידיו משולבות
מאחורי גבו כאילו ציפה לבואם של ג'ואי וריצ'רד. הוא מכין קפה שחור על מדורה. ג'ואי וריצ'רד
נכנסים אל הבמה ונעמדים מרחק מה מחמודי. ג'ואי שולף את החרב שלו בדריכות.
חמודי: סלאם עלכום.

ליטל ריצ'רד: {לוחש לג'ואי} בוא נלך מפה. הוא מפחיד אותי.
ג'ואי: שתוק, אני רעב. מה זה אומר הסאלאם עקום הזה?
חמודי: זה אומר "ברוכים הבאים".
ג'ואי: אה.

חמודי: בדיוק הרתחתי קפה. תרצו?
ג'ואי: אני מעדיף אלכוהול.
חמודי: אסור אלכוהול.

ג'ואי: מה?

חמודי: לנו המוסלמים אסור לשתות אלכוהול.

ג'ואי: אז תביא קפה. גם אתה רוצה? {לריצ'רד}

ריצ'רד: אשמח לטעום. {חמודי מוזג קפה לשתי כוסות קפה קטנות ומגיש להם. הם שותים}
ליטל ריצ'רד: זה טעים.

ג'ואי: כן. יש לזה ארומה עשירה.

חמודי: אז לי קוראים חמודי וזה שוואיה, החתול שלי. אתם לא צריכים לדאוג ממנו.

ליטל ריצ'רד: פיסס, פיסס, פיסס חתולי.

חמודי: אתה יכול להפסיק. הוא לא יבוא אלייך.

ליטל ריצ'רד: לא רציתי גם.

חמודי: אז למה קראת לו?

ריצ'רד: חשבתי שהוא...

חמודי: בכל מקרה. כאן אני נולדתי וכאן גם אבא שלי נולד. החמולה שגרה כאן היא המשפחה שלי. אני
מקווה שלא באתם לעשות צרות.

ליטל ריצ'רד: חלילה חמודי. אנחנו ימאים ועבר זמן רב מאז שכף רגלנו דרכה על אדמה. אנחנו היינו שמחים לקצת מזון טרי ומים נקיים. אולי איזו מקלחת ומיטה.

חמודי: ומה יש לכם להציע בתמורה?

ג'ואי: אתה רואה את הספינה שם?

חמודי: רואה.

ג'ואי: על הספינה הזאת יש כמה וכמה דברים ששווים הרבה מאוד. אני מבטיח לך שזה ישתלם לך.

חמודי: אפשר לדעת לאיזה צי אתם שייכים?

ג'ואי: אנחנו פריילאנסרים חמודי. אנחנו לא שייכים לאף אחד.

חמודי: אתם צריכים להבין. אני לא יכול להכניס לבית שלי זרים סתם ככה. אם אתם רוצים משהו

מהדברים שהזכרתם אני צריך לראות בעיניים שלי משהו שישכנע אותי שכדאי לי.

ג'ואי: נראה לי שאתה לא מבין. זה או שאנחנו נקבל את הדברים בצורה המקובלת וכולם יצאו מרוצים או

שנאלץ לקחת בכוח את מה שאנחנו צריכים ואולי גם קצת מעבר. איך הנשים של חיפה?

חמודי: הכי יפות אבל לצערי ידדי, אתה לא תזכה להכיר אפילו לא אחת מהן.

ג'ואי: את זה רק הזמן יגיד.

חמודי: זה איום?

ג'ואי: תלוי באיך תתנהג.

חמודי: שסע. {שוואיה מזנק לעבר ג'ואי וריצ'רד. ג'ואי מזנק לאחור ושוואיה תופס את ריצ'רד ומשסף

בו את ציפורניו. ג'ואי נשאר לרגע המום ומתחיל לברוח בבהלה. שוואיה רודף אחריו באמוק. ג'ואי

נכנס לים ומתחיל לשחות לכיוון האונייה שלו אך הרוח מתחזקת והים עולה. ג'ואי נספח לתוך

מערבולת בים ונעלם. הכל נהיה שקט. ג'ואי בתוך הים וקרן אור מאירה אותו}

קול: ג'ואי.

ג'ואי: מי זה?

קול: זה לא משנה.

ג'ואי: אני מת?

קול: זה רק הזמן יגיד.

ג'ואי: אני לא רוצה למות.

קול: אז אל.

ג'ואי: אבל איך?

קול: זה רק אתה תוכל לגלות.

ג'ואי: הוא מת. ריצ'רד מת. באשמתי. לא הגיע לו איך שדיברתי אליו. הוא היה בחור טוב. אחראי.
קול: רק אחרי שאנחנו מאבדים משהו אנחנו מבינים כמה ערך היה לו בחיים שלנו.
ג'ואי: אני מצטער ריצ'רד. סלח לי. סלח לי. סלח לי.

דירת סטודנטים בחיפה, 2019. בדירה יש מיטה ושולחן. מטבחון ומכונת כביסה. השעה 2:00
בלילה ומאשה נכנסת אחרי הופעת מטאל שהייתה בה. היא מתיישבת על הספה שלה ומגלגלת
סיגריה ומדליקה אותה, שולפת את הפלאפון ומתחילה להתעסק בו. כעבור רגע
מאשה: אוי, בלאט. הכביסה. {היא הולכת ופותחת את מכונת הכביסה. מתוך המכונה נשפך ג'ואי ומי
ים לתוך הדירה. ג'ואי מחוסר הכרה} אימאל'ה. מה זה? הלו? הלו? מאיפה באת אתה? הלו? {מחייגת
למשטרה} שלום כן. קוראים לי מאשה. אני גרה ברחוב פיק"א 54. ייצא לי גבר ממכונה של כביסה... כן,
גבר זר. אני לא מכירה... בבקשה לבוא מהר. הוא לא נושם בכלל. אני לא יודעת מה לעשות איתו... מהר.
{לג'ואי} למה דווקא אצלי? תתעורר בחור. משטרה בדרך. מה זה? טבעת? טוב, אין ברירה. {מאשה
מתחילה לעשות לג'ואי הנשמה מפה לפה ועיסוי. היא מנסה להחיות אותו. לאחר כמה נסיונות ג'ואי
מצליח להתעורר. מאשה מתרחקת. הוא מתחיל לנשום שוב. הוא פותח את עיניו אך נשאר שוכב על

הרצפה ולא זז

מאשה: שמחה שהתעוררת.

ג'ואי: אני מת?

מאשה: לא.

ג'ואי: איפה אני?

מאשה: אצלי בבית. נשפכת לי מתוך מכונת כביסה.

ג'ואי: מתוך מה?

מאשה: מתוך זה {מצביעה על המכונה} מכונה של כביסה. איך הגעת לשם?

ג'ואי: אני לא יודע. {קם} מה זה הדבר הזה?

מאשה: תזהר כי יש לי שוקר.

ג'ואי: יש לך מה?

מאשה: שוקר ואני אשתמש בו אם אצטרך.

ג'ואי: למה שתצטרכי?

מאשה: שתדע שקראתי למשטרה.

ג'ואי: למי?

מאשה: למשטרה.

ג'ואי: לא יודע מי זה. למה את לבושה ככה? את מכשפה?

מאשה: אני? תראה אותך.

ג'ואי: חתיך נכון? ג'ואי הקדוש. נעים מאוד.

מאשה: קדוש?

ג'ואי: כי אני לא הורג אף אחד, אף פעם. אני תמיד אומר שאני אקח לאדם את הכל חוץ מחייו. איתם אין

לי מה לעשות. {צוחק} מי את?

מאשה: אני מאשה.

ג'ואי: מה זה המבטא הזה?

מאשה: אני רוסייה.

ג'ואי: אנחנו ברוסיה?

מאשה: בישראל.

ג'ואי: ישראל? איפה זה?

מאשה: אתה מסומם. עשית קריסטל?

ג'ואי: לא. טבעתי בים.

מאשה: נכנסת לבית שלי בשביל לגנוב.. שיהיה לך לעוד מנה.

ג'ואי: תראי גברת. אני לא יודע איך הגעתי לפה ואין לי מושג מה קורה פה. אני רק רוצה לחזור לאונייה

שלי. את יכולה להראות לי איך מגיעים לים?

מאשה: לך יש אונייה?

ג'ואי: סהר שחור. הצוות שלי מחכה לי.

מאשה: אתה סקיפר?

ג'ואי: פיראט.

מאשה: אין פיראטים.

ג'ואי: עובדה.

מאשה: תשמע. אני לא מטומטמת. אין פיראטים ב2019.

ג'ואי: 2019?

מאשה: איזה יצור.

ג'ואי: את רוצה להגיד לי שאנחנו בשנת 2019?

מאשה: בוקר טוב.

ג'ואי: זה לא טוב. זה ממש לא טוב.

מאשה: למה?

ג'ואי: אני לא שייך לכאן.

מאשה: מה זאת אומרת?

ג'ואי: טבעתי בים והגעתי לכאן. אני לא יודע למה...

מאשה: מתי טבעת?

ג'ואי: לפני יותר משלוש מאות שנה.

מאשה: אתה מבין איזו פריצת דרך מדעית זאת. אתה הוכחה חיה למסע בזמן. חייבים לקחת אותך לטכניון.

ג'ואי: אני צריך לחזור לצוות שלי.

מאשה: הצוות שלך כבר לא חי הרבה מאוד זמן. אתה נסעת בזמן, אתה מבין? {דפיקה בדלת}

אבנר השוטר: {מחוץ לבמה} משטרה, נא לפתוח.

מאשה: יופי. {מכניסה את השוטר. זה אותו שחקן שהיה חמודי} אתה לא תאמין למה שאני אומרת לך

אבל נשפך לי פיראט מהמכונת כביסה. {השוטר וג'ואי מסתכלים אחד על השני}

ג'ואי: זה אתה! {שולף את החרב שלו}

מאשה: מי זה?

אבנר: מה זאת החרב הזאת?

ג'ואי: גם אתה נסעת בזמן?

אבנר: עוד לא.

ג'ואי: הרסת לי את החיים הרסת!

אבנר: תוריד את החרב.

ג'ואי: אני אוריד אותה על הראש שלך

אבנר: {שולף את האקדח} עוד צעד אחד ואני יורה. מובן? עכשיו תרד על הברכיים.

ג'ואי: לעולם לא.

מאשה: אל תירה בו. בוא לא מבין מה קורה. הוא נסע בזמן. הוא פיראט... אמיתי!

אבנר: אני מציע לך להוריד את החרב. אתה בא איתי לתחנה.

ג'ואי: אתה הרגת את ריצ'רד.

מאשה: מי זה ריצ'רד?

ג'ואי: ועכשיו, אני אהרוג אותך.

אבנר: אני לא רוצה להשתמש באקדח שלי. תוריד את החרב עכשיו. פעם אחרונה.

מאשה: רגע, רגע. אף אחד פה לא הורג פה אף אחד.

ג'ואי: אני חייב לנקום. זה התיקון שלי.

מאשה: לנקום במי? בשוטר?

ג'ואי: זה לא שוטר. זה חמודי.

מאשה: מה?

אבנר: הזדמנות אחרונה!

ג'ואי: זה בשבילך ריצ'רד {ג'ואי מזנק על אבנר עם החרב שלו ואבנר יורה בו. ג'ואי קורס לרצפה

בדממה מוחלטת. אף אחד לא זז. פאזזה.

מאשה: זין.

אבנר: מה זה היה?

מאשה: הוא נסע בזמן...ואתה הרגת אותו.

אבנר: לא הייתה לי ברירה.

מאשה: יכולת לירות לו ברגל.

אבנר: ניסיתי.

מאשה: אתה מבין שהרגת את התגלית המדעית הכי גדולה שהייתה אי פעם?

אבנר: אם אף אחד לא ידע. זאת לא תהיה תגלית.

מאשה: אני יודעת.

אבנר: כן, זה בעיה. {לוקח את החרב של ג'ואי ומתקרב למאשה}

מאשה: מה אתה עושה?

אבנר: אסור שאף אחד ידע.

מאשה: אני לא אגלה.

אבנר: אני לא מאמין לך. אף אחד לא יכול לשמור סוד כזה.

מאשה: אני אשמור, אני מבטי.... {אבנר תוקע את החרב בבטן של מאשה והורג אותה. היא קורסת

לרצפה לצד ג'ואי}

אבנר: סורי. לא סומך עלייך. {מדבר לקשר} כל התחנות. אני בפיק"א 54, חיפה. יש לנו כאן מקרה

אלימות. שתי גופות. נאלצתי לנטרל את החשוד. נא לשלוח כוחות. {אבנר לוקח את החרב ומעלים את

טביעות האצבעות שלו ממנה ושם אותה ביד של ג'ואי} מה שלא יודעים, לא פוגע.

